

Byla C-112/20

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2020 m. vasario 28 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Conseil d'État (Belgija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. vasario 6 d.

Kasatorius:

M. A.

Kita kasacinio proceso šalis:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT (VALSTYBĖS TARYBA) ADMINISTRACINIŲ BYLŲ
SKYRIAUS**

XI KOLEGIJOS

SPRENDIMAS

<...>

Byloje: **M. A.**,

<...>

prieš

État belge (Belgijos valstybė)

<...>

(orig. p. 2)

I. Skundo dalykas

2019 m. kovo 15 d. pateiktu kasaciniu skundu M.A. paprašė panaikinti [2019 m. vasario 21 d.] <...> *Conseil du contentieux des étrangers* (Užsieniečių ginčų taryba) sprendimą <...>.

II. Procesas Conseil d'État

<...> [procesas]

III. Bylai nagrinėti naudingos faktinės aplinkybės

Skundžiamame sprendime nurodyta, kad 2018 m. gegužės 24 d. kasatorius buvo įpareigotas išvykti iš šalies teritorijos jam taikant sulaikymą, siekiant jį išsiųsti iš šalies, ir uždrausta atvykti į šalį, apie abu šiuos sprendimus jį informuojant kitą dieną po jų priėmimo. Iš šių sprendimų matyti, kad kasatorius nurodė turintis partnerę Belgijos pilietę ir Belgijoje gimusią dukrą, tačiau juose pripažįstamos jo padarytos nusikalstamos veikos ir tai, kad dėl to „suinteresuotasis asmuo, atsižvelgiant į jo elgesį, laikomas keliančiu grėsmę viešajai tvarkai“.

Skundžiamu sprendimu atmetamas skundas dėl šių sprendimų panaikinimo. **(orig. p. 3)**

IV. Vienintelis pagrindas

Kasatoriaus argumentai

Kasatorius nurodo vienintelį pagrindą, grindžiamą Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnio, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7, 24 ir 47 straipsnių, *Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* (1980 m. gruodžio 15 d. įstatymas dėl užsieniečių atvykimo į šalies teritoriją, gyvenimo, įsikūrimo šalyje ir išsiuntimo iš jos) 7, 39/2, 39/56, 39/65 straipsnių, 62 straipsnio 2 dalies, 74/11 ir 74/13 straipsnių, taip pat principų, kuriais užtikrinamas vaiko interesų, proporcingumo ir kruopštumo paisymas, pažeidimu.

Pateikdamas pirmąjį kaltinimą jis prieštarauja dėl to, kad administracinis teismas nusprendė, jog jo kaltinimas, susijęs su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 24 straipsnio pažeidimu, yra nebesvarbus, nes kasatorius nenurodo, kad skundą teikia savo nepilnamečio vaiko vardu. Pacitavęs minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 74/13 straipsnį jis nurodo, kad jo nepilnametis vaikas nėra užsienietis ir ginčijami aktai nėra skirti jam, taigi jis neturi teisės teikti skundą. Jis laikosi nuomonės, kad siekiant apginti vaiko interesus jam nebūtina skundą teikti jo vardu.

Pateikdamas antrąjį kaltinimą kasatorius pažymi, kad skundžiamame sprendime nuspręsta, jog „kiek tai susiję su tariamu įstatymo 74/13 straipsnio pažeidimu,

nors pagal šią nuostatą reikalaujama, kad atsakovas atsižvelgtų į tam tikrus aspektus, joje atsakovui nenustatyta pareiga savo sprendime nurodyti motyvus šiuo požiūriu“. Jis mano, kad tokiu argumentu pažeidžiamos pateikiant pagrindą nurodytos nuostatos, pagal kurias reikalaujama, kad administraciniuose sprendimuose būtų nurodyti tiek faktiniai, tiek teisiniai motyvai.

Be to, kalbant apie teiginį, kad „[n]agrinėjamu atveju ginčijamuose aktuose atsakovas atsižvelgė pareiškėjo šeimos gyvenimą“, jis teigia, kad toks teiginys „neturi loginio ryšio su ankstesniu teiginiu“, nes teismas netvirtina, kad „į šeimos gyvenimą buvo atsižvelgta nepaisant sprendimų motyvų“, ir kad toks teiginys prieštarauja „sprendimo, kuriuo teismas nepripažįsta sprendimų motyvų, kuriuos nurodydamas atsakovas laikosi nuomonės, kad nėra tinkamai įrodyta, jog pareiškėjas ir jo vaikas gyvena šeimoje, 4.3.3 punktui“.

Pateikdamas trečiąjį kaltinimą jis kritikuoja sprendimo 4.3.3 punktą ir mano, kad dėl jame pateiktų argumentų, *quod non*, ginčijami aktai turėjo būti panaikinti.

Pateikdamas ketvirtąjį kaltinimą jis tvirtina, kad pirmojo teismo rėmimasis Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimu nėra aktualus. Jis mano, kad, skirtingai nei tame sprendime išnagrinėtoje byloje, šiuo atveju nagrinėjama negatyvi pareiga neišsiųsti asmens, o ne pozityvi pareiga suteikti leidimą gyventi. Kasatorius mano, kad „[t]odėl, priešingai nei nusprendė teismas, negalėjo būti reikalaujama, kad pareiškėjas nurodytų (orig. p. 4) išimtinai išskirtinę aplinkybę, kad galėtų teigti, jog jo išsiuntimas iš šalies teritorijos trejiems metams daro neigiamą įtaką jo šeimos gyvenimui, saugomam EŽTK 8 straipsniu (ir Chartijos 7 ir 24 straipsniais)“.

Be to, kasatorius kritikuoja sprendimą dėl to, kad jame nepaaiškinta, kaip buvo paisoma proporcingumo principo, nors šio principo paisymas buvo ginčytas skunde. Be to, jis nurodo, kad siekdamas toliau gyventi šeimoje su juo vaikas turi išvykti iš Sąjungos teritorijos, o dėl to jis negalėtų veiksmingai naudotis pagrindinėmis teisėmis, kurios suteikiamos būnant Sąjungos piliečiu.

<...> (kasatoriaus pagrindinėje byloje pasiūlyti prejudiciniai klausimai)

Conseil d'État sprendimas

Kalbant apie kasacinio skundo pirmą dalį, pažymėtina, kad skundžiamame sprendime, be kita ko, nurodyta:

„4.1. Nagrinėdama vienintelį pagrindą [Valstybės] Taryba pirmiausia konstatuoja nenustačiusi pareiškėjo suinteresuotumo dėl kaltinimo, grindžiamo Chartijos 24 straipsnio pažeidimu, nes jis nenurodo, kad veikia pareiškėjo vaiko vardu“.

Administracinis teismas skundžiamo sprendimo 4.2.3 punkte netiesiogiai, tačiau aiškiai laikosi nuomonės, kad į vaiko interesus reikia atsižvelgti tik tuo atveju, jeigu atitinkamas administracinis sprendimas yra tiesiogiai jam skirtas, ir Užsieniečių ginčų taryboje jis ginčijamas to vaiko vardu. (orig. p. 5)

Kasatorius, priešingai, tvirtina, kad pagal minėtą nurodyto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 74/13 straipsnį reikalaujama atsižvelgti į vaiko interesus, kai sprendimas dėl išsiuntimo iš šalies teritorijos yra priimtas dėl vieno iš jo tėvų, „ši reikalavimą taikant ne tik dėl vaiko priimtiems sprendimams“.

Kritika susijusi su minėto 74/13 straipsnio, kuriuo į nacionalinę teisę perkeliama 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse 5 straipsnis, aiškinimu.

Prieš toliau nagrinėjant įvairius kasatoriaus kaltinimus, reikia pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui prejudicinį klausimą, išdėstytą rezoliucinėje dalyje, kuris susijęs su 2008 m. gruodžio 16 d. direktyvos 2008/115/EB 5 straipsnyje nustatytos pareigos atsižvelgti į vaiko interesus išaiškinimu ir apimtimi.

<...> [byloje nereikšmingos aplinkybės]

REMDAMASI ŠIAIS MOTYVAIS,

CONSEIL D'ÉTAT (VALSTYBĖS TARYBA) NUSPRENDŽIA:

1 straipsnis

Sustabdyti bylos nagrinėjimą.

2 straipsnis

Europos Sąjungos Teisingumo Teismui teikti šį prejudicinį klausimą:

„Ar 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse 5 straipsnis, pagal kurį įgyvendinamos direktyvą valstybės narės turi atsižvelgti į vaiko interesus, siejamas su tos pačios direktyvos 13 straipsniu ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 24 ir 47 straipsniais, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį reikalaujama atsižvelgti į vaiko, Sąjungos piliečio, interesus net ir tuo atveju, kai sprendimas dėl grąžinimo yra priimtas tik dėl vieno iš vaiko tėvų?“.

<...> (orig. p. 6)

<...> [procesas]

<...> [procesas, teismo sudėtis]